

Evidenčna številka: VDS0016572

Datum odločbe: 10.11.2016

Senat: Valerija Nahtigal Čurman (preds.), Marko Hafner (poroč.), Jelka Zorman Bogunovič

Področje: DELOVNO PRAVO

Institut: izredna odpoved pogodbe o zaposlitvi - kršitev obveznosti iz delovnega razmerja - znaki kaznivega dejanja

Zveza: ZDR -1 člen 33, 34, 37, 109, 109/1, 110, 110/1, 110/1-1, 110/1-2.

Jedro

Toženka je dokazala, da je tožnik spornega dne iz nakladača v lasti toženke iztočil 45 l goriva z namenom, da bi si ga protipravno prilastil. Tožnikovo ravnanje predstavlja resen in utemeljen odpovedni razlog po 1. in 2. alineji 1. odst. 110. čl. ZDR-1.

Izrek

I. Pritožba se zavrne in se potrdi sodba sodišča prve stopnje.

II. Tožeča stranka sama krije svoje stroške pritožbenega postopka.

Obrazložitev

1. Prvostopno sodišče je zavrnilo tožbeni zahtevek za ugotovitev nezakonnosti izredne odpovedi pogodbe o zaposlitvi (dalje: PZ) z dne 28. 4. 2015 in da tožniku delovno razmerje ni prenehalo 30. 4. 2015 ter še traja z vsemi pravicami in obveznostmi (tč. I/1 izreka), da je toženka dolžna tožnika pozvati nazaj na delo (tč. I/2 izreka) ter za ponovno vzpostavitev delovnega razmerja od 30. 4. 2015 dalje, prijavo v obvezna zavarovanja in obračun bruto plač ter izplačilo neto plač s pp (tč. I/3 izreka). Odločilo je, da vsaka stranka nosi svoje stroške postopka (II. tč. izreka).

2. Zoper navedeno sodbo se pravočasno pritožuje tožnik iz vseh pritožbenih razlogov po 1. odst. 338. čl. ZPP in pritožbenemu sodišču predlaga, da izpodbijano sodbo spremeni in tožbenemu zahtevku stroškovno ugotovi. Navaja, da je prvostopno sodišče za razjasnitev dejanskega stanja sledilo in obravnavalo samo dokazne predloge toženke, medtem ko je povsem prezrlo dokazne predloge tožnika. Neutemeljeno ni upoštevalo in izvedlo dokaznega predloga postavitve izvedenca, ki bi razrešil vprašanje porabe goriva, saj so navedbe in očitki glede povečane porabe goriva predstavljali enega bistvenih ugovornih navedb vložene tožbe.

Prvostopno sodišče tudi ni v zadostni meri raziskalo, da se je nad tožnikom že dlje časa izvajal pritisk z namenom odpustitve. Tožniku nadrejeni A.A. ni pričal v škodo svojega delodajalca, saj je varoval svoje interese, njegova izpovedba pa je bila v nasprotju z dejanskim odvijanjem dogodkov spornega dne. Tožnik tudi poudarja, da sta bila policista, ki sta bila poklicana na kraj dogodka, že kontaminirana z informacijami, ki jima jih je podal A.A., zato njuno pričanje ne more biti ključno za oceno, ali je do kraje goriva s strani tožnika dejansko prišlo. Tudi ni res, da je tožnik krajo goriva priznal. Prav tako ni podan resen in utemeljen razlog za podajo izredne odpovedi PZ.

3. Pritožba ni utemeljena.

4. Na podlagi 2. odst. 350. čl. Zakona o pravdnem postopku (ZPP, Ur. l. RS, št. 26/99 s sprem.) je pritožbeno sodišče preizkusilo izpodbijano sodbo sodišča prve stopnje v mejah razlogov, navedenih v pritožbi, pri tem pa po uradni dolžnosti pazilo na bistvene kršitve določb pravnega postopka iz 1., 2., 3., 6., 7., 11. točke, razen glede obstoja in pravilnosti pooblastila za postopek pred sodiščem prve stopnje, ter 12. in 14. točke 2. odst. 339. čl. ZPP in na pravilno uporabo materialnega prava. Pri navedenem preizkusu je ugotovilo, da sodišče prve stopnje ni zagrešilo absolutnih bistvenih kršitev določb postopka, na katere pazi po uradni dolžnosti, niti tistih na katere opozarja pritožba. Dejansko stanje je bilo popolno ugotovljeno in nanj pravilno uporabljeno materialno pravo.

5. Neutemeljeni so pritožbeni očitki o bistveni kršitvi določb pravnega postopka, ker prvostopno sodišče ni upoštevalo in izvedlo dokaznega predloga s postavitvijo izvedenca, ki bi razrešil vprašanje porabe goriva nakladača v času tožnikovega dela s tem strojem. Iz določbe 286.b čl. ZPP namreč izhaja, da mora stranka kršitev določb pravnega postopka pred sodiščem prve stopnje uveljavljati takoj, ko je to mogoče. Kršitve, na katere se sklicuje kasneje, vključno v pravnih sredstvih, se upoštevajo le, če stranka teh kršitev brez svoje krivde predhodno ni mogla navesti. Tožnik teh kršitev vse do konca glavne obravnave ni uveljavljal, zato jih je tudi pritožbeno sodišče štelo kot neupoštevne. Sicer pa sploh ni res, da bi vprašanje, ki naj bi se razrešilo z izvedencem, lahko vplivalo na odločitev. Prvostopno sodišče je v 7. točki obrazložitve sodbe izrecno zapisalo, da očitek o višji porabi goriva pri nakladaču v dneh, ko je z njim delal tožnik, niso bili zajeti v pisni obdolžitvi in jih zato ni mogoče obravnavati v okviru ugotavljanja obstoja utemeljenega odpovednega razloga.

6. Neutemeljen je tožnikov očitek v pritožbi, da sodišče prve stopnje ni v zadostni meri raziskalo njegovih opozoril, da se je nad njim že dlje časa izvajal pritisk z namenom odpustitve. Tožnik je res v vlogi z dne 25. 9. 2015 opozoril, da mu je toženka že 30. 4. 2010 odpovedala PZ, o čemer je pred prvostopnim sodiščem tekel spor pod opr. št. I Pd 789/2010. Tožnik je v tem sporu uspel in toženka ga je na podlagi pravnomočne sodbe sodišča prve stopnje pozvala nazaj na delo. Pri njej je bil v delovnem razmerju vse do podane izredne odpovedi PZ, ki je predmet tega spora, torej dobra štiri leta. Šlo je torej za enkratni dogodek, časovno precej oddaljen, zaradi česar ni mogoče zaključiti, da je toženka kontinuirano ali večkrat nad tožnikom izvajala dejanja, ki bi kazala na diskriminacijo ali npr. na mobbing. Tožnikovi očitki so bili torej pavšalni, zato se prvostopnemu sodišču o njih ni bilo potrebno posebej izjasnjevati. Sicer pa tudi v zvezi s tem velja pravilo iz določbe 286.b čl. ZPP, na katero je pritožbeno sodišče opozorilo v prejšnji točki.

7. Neutemeljene so tudi nadaljnje pritožbene navedbe, ki nakazujejo na relativno bistveno kršitev določb postopka po 1. odst. 339. čl. ZPP v povezavi z 8. čl. ZPP, ki določa načelo proste presoje dokazov. Tožnik pri tem opozarja zlasti na izpovedbo prič A.A. ter policistov B.B. in C.C.. Vendar po oceni pritožbenega sodišča dokazna ocena vseh izvedenih dokazov in torej tudi izpovedb omenjenih prič ustreza standardu vestnosti in skrbnosti. Prvostopno sodišče je vsebino izvedenih dokazov korektno povzelo in svoje zaključke napravilo na

podlagi logične dokazne ocene vseh relevantnih dejstev, tako da je vestno in skrbno pretehtalo vsak dokaz posebej in vse dokaze skupaj. Tožnik z opozarjanjem na omenjeno procesno kršitev v bistvu nasprotuje ugotovljenemu dejanskemu stanju.

8. Prvostopno sodišče je pravilno ugotovilo naslednja odločilna dejstva:

- tožnik je bil zaposlen pri toženki na podlagi PZ z dne 31. 12. 2009 na delovnem mestu strojnik TGM oz. upravljalec nakladača;
- tožnik je 17. 4. 2015 delal v popoldanski izmeni z nakladačem, ko je okoli 17.30 ure k njemu prišel A.A. in ob nakladaču zagledal dve plastični posodi, v katerih je bilo gorivo (cca 45 l), zraven je bila tudi 1,5 m dolga plastična cevka;
- tožnik je A.A. na vprašanje, kaj je to, odgovoril, da nima denarja za gorivo za svoj avto;
- na klic A.A. sta okoli 18.30 ure na kraj dogodka prišla tudi policista B.B. in C.C. in iz njunih izpovedb izhaja, da sta bili obe kanti polni nafte, plastična cev je bila umazana z nafto, na pesku so bili madeži. Tožnik jima je povedal, da je on natočil nafto in da je to storil, ker ima slabo plačo oz. nima za preživetje.

9. Na podlagi opisanih ugotovljenih dejstev je prvostopno sodišče utemeljeno zaključilo, da je toženka dokazala, da je tožnik 17. 4. 2015 okoli 17.30 ure iz nakladača v lasti toženke iztočil 45 l goriva z namenom, da bi si ga protipravno prilastil. S tem dejanjem je tožnik kršil:

- 34. čl. Zakona o delovnih razmerjih (ZDR-1, Ur. l. RS, št. 21/2013 in nasl.), po katerem mora delavec upoštevati zahteve in navodila delodajalca v zvezi z izpolnjevanjem pogodbenih in drugih obveznosti iz delovnega razmerja;
- 33. čl. ZDR-1, po katerem mora delavec vestno opravljati delo na delovnem mestu, za katerega je sklenil pogodbo o zaposlitvi upoštevaje organizacijo dela in poslovanja pri delodajalcu;
- 37. čl. ZDR-1, po katerem se je delavec dolžan vzdržati vseh ravnanj, ki glede na naravo dela, ki ga opravlja pri delodajalcu, materialno ali moralno škodujejo ali bi lahko škodovala poslovnim interesom delodajalca.

Tožnikovo dejanje in navedene kršitve zagotovo predstavljajo resen in utemeljen odpovedni razlog po 1. in 2. alineji 1. odst. 110. čl. ZDR-1, kar je prvostopno sodišče pravilno ugotovilo in pritrdilo toženki, da zaradi tega s tožnikom ni bilo mogoče nadaljevati delovnega razmerja niti do izteka odpovednega roka. Toženka je namreč skladno s čl. 109/1 ZDR-1 v izredni odpovedi PZ poudarila, da ne more zaposlovati delavca, ki si protipravno prilašča sredstva v lasti delodajalca in mu ne more zaupati opravljanja dela.

10. Ostalih pritožbenih navedb pritožbeno sodišče ni presojalo, ker za odločitev o pritožbi niso odločilnega pomena (1. odst. 360. čl. ZPP).

11. Ker je pritožbeno sodišče ugotovilo, da niso podani razlogi, iz katerih se sodba lahko izpodbija, in ne razlogi, na katere mora paziti po uradni dolžnosti, je pritožbo zavrnilo kot neutemeljeno in potrdilo sodbo sodišča prve stopnje (čl. 353 ZPP).

12. Pritožbeno sodišče je skladno s 1. odst. 165. čl. ZPP odločilo o pritožbenih stroških. Ker tožnik s pritožbo

ni uspel, sam krije svoje pritožbene stroške (čl. 154/1 ZPP).

Datum zadnje spremembe: 19.04.2017